

[6] פרק אין דורשין כרבי יונתן ובר' עקיבא ודלא כברייתא דילפינן מקראי אחריני ע"ש.
[3] וכן פר"ת וכל הפוסקים דמייתי פרק אין דורשין אינם אלא אסמכתא בעלמא דאי
מדאורייתא לאו הוה מקילין ומהללין התכמים בין דבר האבד לשאינו אבד ואע"ג דאמר
תלמודא התם לא מסרין הכתוב אלא לחכמים אין לרקוק משום דמדאורייתא לא
דמיא שיהו תכמים מקילין כולי האי אם הוה מדאורייתא וכן משמע ברמ"ק ובסוף פרק
ד' מהפך דקאמר מועד משום מירחא הוא ומשום פסידא שרו רבנן והא דקאמר בריש מי
שהפך אמר רב אשי לא מבעיא מי אבלו דמרבנן הוא דרשיי אלא אפילו חש"מ דאיסור
מלאכה מדאורייתא הוה שרי פירוש דסמכין אקראי מדאורייתא אבל אכלות לא סמכין
מלא אקרא דוהפכתי תיגים לאכל דברי עובדיה ע"כ מ"ס. וכן נראה ראה לר"ת
מהא דירושלמי לעיל בהלכות כ' א"ר אבא בר ממל אילו היה ל' כו' [ג] תשובה לר"ת
כ"ר יהודה וששאלתם מהו להתחיל בלקיטת ענבים ודריכתן בחוה"מ כדבר האבד דמי
ומותר מהא דרב הונא הצדו ליה הצדא בחוה"מ ומסקין דהא דתניא במחזיק בדין אפילו כולל
אבד אסור יחידאה היא ועוד דרב הצדו ליה הצדא ואיפקד שמואל משום דחייבי הוו ולא
פסיד

ר מי שהיה לו חבולה מחוברת לקרקע וכו'. ואם חין לו מה יאכל אע"פ שמואל בשוק לקטע חין מאריכין אותו ליקח מן השוק וכו'. ל"ל שלמד כן מדאמרין (מ"ק י"ב:) גבי עובדא דרב חין לו מה יאכל הוה ואפ"ה איקד שמואל משום דאדס חסוד הוה ואם חיתא שלא הוה מולא לקטע אסור משום דאדס חסוד הוה ימות ברעב אלא כשמואל לקטע מיירי ואפ"ה מותר לקטע אס חסוד חסוד. ומ"מ יש

ר מי שהיה לו חבולה מחוברת לקרקע וכו'. ואם חין לו מה יאכל אע"פ שמואל בשוק לקטע חין מאריכין אותו ליקח מן השוק וכו'. ל"ל שלמד כן מדאמרין (מ"ק י"ב:) גבי עובדא דרב חין לו מה יאכל הוה ואפ"ה איקד שמואל משום דאדס חסוד הוה ואם חיתא שלא הוה מולא לקטע אסור משום דאדס חסוד הוה ימות ברעב אלא כשמואל לקטע מיירי ואפ"ה מותר לקטע אס חסוד חסוד. ומ"מ יש

יובל המכיון מלאכתו והניחה למועד ועשאה במועד בית דין מאבדין אותה ומפקדין אותה לכל. ואם כיון מלאכתו ומת [ד] אין קונסין בנו אחריו ואין מאבדין אותה ממנו. ואין מונעין הבן מלעשות אותה מלאכה במועד כדי שלא תאבד: ה' ימי שצריך לתפור לו בגד או לבנות לו מקום במועד. אם היה [ס] הדיוט ואינו מהיר באותה מלאכה הרי זה עושה אותה כדרכו. ואם היה אומן מהיר הרי זה עושה אותה מעשה הדיוט. כיצד בתפירה [ו] מכליב ובבנין מניח אבנים ואינו טח במים עליהן וישף סדקי הקרקע ומעגילה ביד וברגל כעין שמעגילים במחלצים וכן כל כיוצא בזה: ה' ימי שהיתה לו תבואה מחוברת לקרקע ואין לו מה שיאכל במועד אלא ממנה אע"פ שאין כאן הפסד אין מצריכין אותו לקנות מה שיאכל מן השוק עד שיקצור אחר המועד אלא קוצר ומעמר [ז] ודש וזורה ובורר וטוחן מה שהוא צריך. ובלבד שלא ידוש בפרות. שכל דבר שאין בו הפסד צריך לשנות וכן כל כיוצא בזה: ז' יבבשים שיכול לאכול מהן במועד כובשן. ושאין ראויין אלא לאחר המועד אסור לכבשן. וצד אדם דגים כל שיכול לצוד ומולח הכל במועד שהרי אפשר שיאכל מהן במועד אם יסחוט אותן בידו פעמים רבות עד שיתרכבו: ח' ממילין שבר במועד לצורך המועד. ושלא לצורך המועד אסור. אחד שבר תמרים ואחד שבר שעורים. אף על פי שיש לו יישן [מ] מערים ושותה מן החדש שאין הערמה זו ניכרת לרואה וכן כל כיוצא בזה:

יובל המכיון מלאכתו והניחה למועד ועשאה במועד בית דין מאבדין אותה ומפקדין אותה לכל. ואם כיון מלאכתו ומת [ד] אין קונסין בנו אחריו ואין מאבדין אותה ממנו. ואין מונעין הבן מלעשות אותה מלאכה במועד כדי שלא תאבד: ה' ימי שצריך לתפור לו בגד או לבנות לו מקום במועד. אם היה [ס] הדיוט ואינו מהיר באותה מלאכה הרי זה עושה אותה כדרכו. ואם היה אומן מהיר הרי זה עושה אותה מעשה הדיוט. כיצד בתפירה [ו] מכליב ובבנין מניח אבנים ואינו טח במים עליהן וישף סדקי הקרקע ומעגילה ביד וברגל כעין שמעגילים במחלצים וכן כל כיוצא בזה: ה' ימי שהיתה לו תבואה מחוברת לקרקע ואין לו מה שיאכל במועד אלא ממנה אע"פ שאין כאן הפסד אין מצריכין אותו לקנות מה שיאכל מן השוק עד שיקצור אחר המועד אלא קוצר ומעמר [ז] ודש וזורה ובורר וטוחן מה שהוא צריך. ובלבד שלא ידוש בפרות. שכל דבר שאין בו הפסד צריך לשנות וכן כל כיוצא בזה: ז' יבבשים שיכול לאכול מהן במועד כובשן. ושאין ראויין אלא לאחר המועד אסור לכבשן. וצד אדם דגים כל שיכול לצוד ומולח הכל במועד שהרי אפשר שיאכל מהן במועד אם יסחוט אותן בידו פעמים רבות עד שיתרכבו: ח' ממילין שבר במועד לצורך המועד. ושלא לצורך המועד אסור. אחד שבר תמרים ואחד שבר שעורים. אף על פי שיש לו יישן [מ] מערים ושותה מן החדש שאין הערמה זו ניכרת לרואה וכן כל כיוצא בזה:

יובל המכיון מלאכתו והניחה למועד ועשאה במועד בית דין מאבדין אותה ומפקדין אותה לכל. ואם כיון מלאכתו ומת [ד] אין קונסין בנו אחריו ואין מאבדין אותה ממנו. ואין מונעין הבן מלעשות אותה מלאכה במועד כדי שלא תאבד: ה' ימי שצריך לתפור לו בגד או לבנות לו מקום במועד. אם היה [ס] הדיוט ואינו מהיר באותה מלאכה הרי זה עושה אותה כדרכו. ואם היה אומן מהיר הרי זה עושה אותה מעשה הדיוט. כיצד בתפירה [ו] מכליב ובבנין מניח אבנים ואינו טח במים עליהן וישף סדקי הקרקע ומעגילה ביד וברגל כעין שמעגילים במחלצים וכן כל כיוצא בזה: ה' ימי שהיתה לו תבואה מחוברת לקרקע ואין לו מה שיאכל במועד אלא ממנה אע"פ שאין כאן הפסד אין מצריכין אותו לקנות מה שיאכל מן השוק עד שיקצור אחר המועד אלא קוצר ומעמר [ז] ודש וזורה ובורר וטוחן מה שהוא צריך. ובלבד שלא ידוש בפרות. שכל דבר שאין בו הפסד צריך לשנות וכן כל כיוצא בזה: ז' יבבשים שיכול לאכול מהן במועד כובשן. ושאין ראויין אלא לאחר המועד אסור לכבשן. וצד אדם דגים כל שיכול לצוד ומולח הכל במועד שהרי אפשר שיאכל מהן במועד אם יסחוט אותן בידו פעמים רבות עד שיתרכבו: ח' ממילין שבר במועד לצורך המועד. ושלא לצורך המועד אסור. אחד שבר תמרים ואחד שבר שעורים. אף על פי שיש לו יישן [מ] מערים ושותה מן החדש שאין הערמה זו ניכרת לרואה וכן כל כיוצא בזה:

השגת הראב"ד

*מטילים שבר במועד וכו'. כתב הראב"ד ז"ל הא דלא כהלכתא דר' יוסי ברבי יהודה דאמר הכי ופליגי רבנן עליה אלא בודאי אם החדש טוב לו מן הישן שלא מדבר הערמה מותר עכ"ל:

כל

א עור סי' תקלח ע"ש סמ"ג לאוין ע"ה: ב עור סי' תקמא: ג עור סי' תקלג: ד עור סי' תקלג:

ח' ממילין שבר במועד לצורך המועד. ושלא לצורך המועד אסור. אחד שבר תמרים ואחד שבר שעורים. אף על פי שיש לו יישן [מ] מערים ושותה מן החדש שאין הערמה זו ניכרת לרואה וכן כל כיוצא בזה:

לחם משנה

אסור ואהא קאמר דאם כלו אבוד ואם חין לו מה יאכל קוצר ומשום הכי הקשו דבדבר אבוד למה לי שינוי לר' יוסי ומירנו דלאו טעמא משום שינוי אלא דלחושא מילתא ורבינו פסק כר' יוסי בדבר האבדוד ודלא כוותיה במאי דקאמר במחזור כולו אסור דבהא פליגי עליה רבנן וכדמשמע מההוא עובדא דרב דכרבה ה"ה ז"ל. וכתב רבינו ז"ל דלריך שינוי מפני שאין בו הפסד כלומר שאינו דבר האבדוד וע"כ לא קאמר ר' יוסי דאינו צריך שינוי אלא בדבר האבדוד אבל דבר שאינו אבוד צריך. וא"כ ח"כ קאמר רבינו ז"ל ובלבד שלא ידוש בפרות דמשמע דכשלא ידוש בפרות בלבד בני דהא חסילו אי לא ידוש בפרות מ"מ לא בני דהכי דלון זה שינוי כדאמרנו בגמרא. וז"ל דהכי קאמר ובלבד שלא ידוש בפרות משום דכל דבר שאינו אבוד צריך שינוי ואם ידוש בפרות לא מבעיא דאינו שינוי אלא דלחושא מילתא טפי. אי נמי דרבינו לא חיירי אלא בזמן הזה שהכל דשין בפרות ומשום הכי הוה שינוי דלון דרכו כמו בזמן הגמרא לדוש במקלות. וא"כ כסוד שכתב רבינו ז"ל לקמן וטוב הכלל לבדו בלא שינוי אמאי לא ישהה כיון שסוד דבר שאינו אבוד. וי"ל דשאני ההם משום דטוב נמר לזיווייתו והוא מזהב החירו. כך נראה לישב דברי רבינו ז"ל. וב"ז ז"ל בסי' תקל"ז תמה על דברי רבינו ז"ל ונראה שהוא מפרש דבריו דמאי דקאמר שאין בו הפסד ר"ל שאין לו הפסד כלל אם יעשו על ידי שינוי ומשום הכי צריך שינוי וע"כ לא חסיר רבי יוסי בדבר האבדוד בלי שינוי אלא כשפסיד ע"י שינוי אבל כשאין מפסיד לא ודון זה של ובלבד שכתב רבינו ז"ל הוא חסילו לכל דבר האבדוד ובהכי יתכן ההיא דטוב בפסיד שם על ידי שינוי דאינו טוב יפה לפי סוגיית הגמ' פירש כן דמשמע לתרי אנשי כוותיה דמר או כמו שכתבתי למעלה:

מגדל עוז

מי שצריך לתפור בגד כו' עד וכן כל כיוצא בזה. פ"ק דמ"ק (דף י'): מי שהיה לו תבואה עד וכן כל כיוצא בזה. פ"ק דמ"ק (דף י'): בבשין שהוא יכול עד שיתרכבו. כ"ק פ"ק דמ"ק (דף י'): ממילין שבר במועד עד וכן כל כיוצא בזה: כתב הראב"ד ז"ל הא דלא כהלכתא וכו': ואני אומר שמועס זו שפירש ר' יוסי ויתוי גמ' מתני' קמייתא דגרסינן ת"ר עושה פירוש במועד לצורך המועד שלא לצורך המועד אסור ואם טוחן והותיר הרי זה מותר קונסין ע"כ במועד לצורך המועד שלא לצורך המועד אסור ואם קצץ והותיר הרי זה מותר ובלבד שלא יערים מעטין שבר במועד לצורך המועד אסור ואם הטיל והותיר הרי זה מותר ובלבד שלא יערים אינו והתניא מטילין כו' ג"ה ואחרונים כי האי גזירה מי אסיר ורמיהי מטילין שבר במועד לצורך המועד משמע דמאי דתניא חין מאריכין צדק משום ר' יוסי בר' יהודה אמרו מערימין ע"כ לזון הגמ'. ולפום ריבועא משמע דרבי הראב"ד וכן נראה דעת ר"י אלפס שהשיטתו מן הכנייתו לזון של הערמה וגם השיטתו הניח והביא הראשונה. אמנם ר"מ ז"ל רוח אחרת עמו והיה קשה לו כאלו מה שהקשה מזהב הכנייתו העלמוד שהרי חין דומות זו לזו כי בכנייתו הראשונה אסר להערים בעושה ומותר ואילו בכנייתו דאקטין מינה אינו מותר להערים שיעיל ויתור. אלא שאע"פ שיש לו יין התירו לו שיעשה לצורך המועד בלבד

סברא כלל להחמיר כל כך מדין חורה אלא דוקא דבר שאינו אבוד ושלא לצורך המועד. וגם צריך לומר [בן] לפי הרמב"ן ז"ל במה שאמר בריש פרק מי שהפך (דף י"א): אלא חסילו במועד דלחושא מלאכה מדאורייתא:

יובל המכיון מלאכתו והניחה למועד וכו'. הא שלא גזרו שלא יעשה במועד משום דילמא ישהה לעשותו במועד כמו שגזרו בגילוח שמא ישהה עד חו"מ ההם לאו טעמא משום דכי ישהה יעשה מלאכה במועד דהאי לא חיספה לן כיון דמותר מן הדיון אם כן חין לגזור בשביל כך אלא הטעם שלא יכנס מנוול כמ"ש לקמן רבינו ז"ל משום הכי גזרו. ובגמרא מי שהפך (דף י"ב:) שאלו כיון מלאכתו במועד וכו' חס"ל נרס חזן בכור קנסו וכו' חס"ל מבר עבדו לעב"ס וכו'. ובפ' פסולי המוקדשין (דף ל"ד:) חסיקו בגמרא בכבוד דלא קנסו לבנו ודמכר עבדו לעב"ס חסיקו בפרק השולח (דף מ"ד:) דלא קנסו וא"כ היה נראה קשה לשיטת רבינו ז"ל דס"ל דכל חס"ל פשיטותא הוא כמו שגמרא מדברי ה"ה ז"ל פרק י"ב מהלכות מכירה אלא דשאני הכא דגמ' גלי לן בהפך אבל היכא דלא גלי לן ודאי דהוי פשיטותא כיון שהגמרא תפס ה"ה האחד בחדש מאלו:

יובל המכיון מלאכתו והניחה למועד וכו'. הא שלא גזרו שלא יעשה במועד משום דילמא ישהה לעשותו במועד כמו שגזרו בגילוח שמא ישהה עד חו"מ ההם לאו טעמא משום דכי ישהה יעשה מלאכה במועד דהאי לא חיספה לן כיון דמותר מן הדיון אם כן חין לגזור בשביל כך אלא הטעם שלא יכנס מנוול כמ"ש לקמן רבינו ז"ל משום הכי גזרו. ובגמרא מי שהפך (דף י"ב:) שאלו כיון מלאכתו במועד וכו' חס"ל נרס חזן בכור קנסו וכו' חס"ל מבר עבדו לעב"ס וכו'. ובפ' פסולי המוקדשין (דף ל"ד:) חסיקו בגמרא בכבוד דלא קנסו לבנו ודמכר עבדו לעב"ס חסיקו בפרק השולח (דף מ"ד:) דלא קנסו וא"כ היה נראה קשה לשיטת רבינו ז"ל דס"ל דכל חס"ל פשיטותא הוא כמו שגמרא מדברי ה"ה ז"ל פרק י"ב מהלכות מכירה אלא דשאני הכא דגמ' גלי לן בהפך אבל היכא דלא גלי לן ודאי דהוי פשיטותא כיון שהגמרא תפס ה"ה האחד בחדש מאלו:

יובל המכיון מלאכתו והניחה למועד וכו'. הא שלא גזרו שלא יעשה במועד משום דילמא ישהה לעשותו במועד כמו שגזרו בגילוח שמא ישהה עד חו"מ ההם לאו טעמא משום דכי ישהה יעשה מלאכה במועד דהאי לא חיספה לן כיון דמותר מן הדיון אם כן חין לגזור בשביל כך אלא הטעם שלא יכנס מנוול כמ"ש לקמן רבינו ז"ל משום הכי גזרו. ובגמרא מי שהפך (דף י"ב:) שאלו כיון מלאכתו במועד וכו' חס"ל נרס חזן בכור קנסו וכו' חס"ל מבר עבדו לעב"ס וכו'. ובפ' פסולי המוקדשין (דף ל"ד:) חסיקו בגמרא בכבוד דלא קנסו לבנו ודמכר עבדו לעב"ס חסיקו בפרק השולח (דף מ"ד:) דלא קנסו וא"כ היה נראה קשה לשיטת רבינו ז"ל דס"ל דכל חס"ל פשיטותא הוא כמו שגמרא מדברי ה"ה ז"ל פרק י"ב מהלכות מכירה אלא דשאני הכא דגמ' גלי לן בהפך אבל היכא דלא גלי לן ודאי דהוי פשיטותא כיון שהגמרא תפס ה"ה האחד בחדש מאלו:

הגהות מיימוניות

פסיד אבל ענבים ודאי פסיד דמכחש כחשי אי שביק להו ועוד שמתחילין לבצור הברמים ובורגנים רשות ליכנס בהן כל מי שאינו בוצר כרמו ודאי דבר האבדוד הוא ומותר לבצור ולדורכו בנת: [ד] כדפשוט ליה רבי יורא לר' ירמיה: [ס] אבד רבי ינאי כל שאינו יכול להוציא אלא מזהב בבת אחת וכו'. ע"כ: [ז] מאי מכליב רבי יוחנן אמר מפסע פירוש מורחב תפירתו מר שמואל אמר כלבבתא פירוש כשיני כלב שאין מכון אלא זה למעלה וזה למטה. מי שהפך, ע"כ: [ח] עיין בהלכות אבל בהג"ה ב"ה, ע"כ: [ט] ברבי יוסי ב"ר יהודה ודלא כת"ק דברייתא דאמר אין מערימין בכך, ע"כ:

אחד שבר של תמרים ואחד שבר של שעורים ואע"פ שיש לו יין מערים ושותה מן החדש שאין הערמה זו ניכרת לרואה וכן כל כיוצא בזה: כתב הראב"ד ז"ל הא דלא כהלכתא וכו': ואני אומר שמועס זו שפירש ר' יוסי ויתוי גמ' מתני' קמייתא דגרסינן ת"ר עושה פירוש במועד לצורך המועד שלא לצורך המועד אסור ואם קצץ והותיר הרי זה מותר ובלבד שלא יערים מעטין שבר במועד לצורך המועד אסור ואם הטיל והותיר הרי זה מותר ובלבד שלא יערים אינו והתניא מטילין כו' ג"ה ואחרונים כי האי גזירה מי אסיר ורמיהי מטילין שבר במועד לצורך המועד משמע דמאי דתניא חין מאריכין צדק משום ר' יוסי בר' יהודה אמרו מערימין ע"כ לזון הגמ'. ולפום ריבועא משמע דרבי הראב"ד וכן נראה דעת ר"י אלפס שהשיטתו מן הכנייתו לזון של הערמה וגם השיטתו הניח והביא הראשונה. אמנם ר"מ ז"ל רוח אחרת עמו והיה קשה לו כאלו מה שהקשה מזהב הכנייתו העלמוד שהרי חין דומות זו לזו כי בכנייתו הראשונה אסר להערים בעושה ומותר ואילו בכנייתו דאקטין מינה אינו מותר להערים שיעיל ויתור. אלא שאע"פ שיש לו יין התירו לו שיעשה לצורך המועד בלבד

כלבד ולא יותר ומערים וזוהו מן החדש אבל להערים ולעשות שבר יותר תמורד המועד לא קא שרי. ועוד קשה לו מאי מערימין בכך דקתני אי כל הערמה חדא היא דלשון בכך משמע בזה הענין אינן מערימין אבל בענין אחר מערימין ועוד אמאי קא תמורד תנאי היא כו' ליה למימר הוה רבי יוסי בר יסודס הוא אלף ודאי ה"פ דתלמודא קא מתמה על ליטא דקתני בסיפא דברייתא דלס עשה כבולן לנזרך המועד ואותיר תמורד וכלבד שלא יערים וכו' מהדר תלמודא סב"ג שיטת' בענין שיסור מן הארס ואט"ס הוא עשה ויתר מלאךך מלך ורבינו ר' עז' ואט"ס שיש לו יסן מערים וזוהו מן החדש אלמא בשמערים וזוהו מן החדש ואט"ס שיש לו יסן שהוא טוב מן החדש גורס להותיר שלא לנזרך המועד כהערמהו ומתוך תנאי הוא הוה ברייתא דמותר דתנאי אינן מערימין בכך כלומר בתמורד אבל בשוה מערימין ר' יוסי בר' יסודס אומר דברייתא ואיטלו בתמורד וכל שכן בשוהה מן החדש אלמא ברייתא דקתני וזוהו מן החדש דברי הכל היא לויפוך ספק ר"מ ז"ל כדאוס ברייתא אורא כדאוס וכתב וכו' כל כיוצא בזה מאוס כר' דרשומין וקולטין בסניין ברייתאן וכתב דין ברייתא בסמוך ולא הוצרך לזכר אלן דין איסור הערמה לפי שגבר כתבו למעלה וכדאסיקנא שסתמירו במערים בממוזד ואילו ר'ינו לפשר מערימין בכך כלומר אינן תורת הערמה בכך יהיה פסוע יותר דעת ר"מ ז"ל אבל אינו רוצה לרחוק השלן ואס אכזה לנמאד נשנית ברייתא זו דרבי יוסי דרבי יסודס על ברייתא ראשונה דהוא ממ יביתו במקמי הרבה: בכול מלאךך וכו'. ובויתר וכו' זה מומר זו כתב מכתבא ברייתא דסרמי וספס אלן ויתיו ולא הוה כל הערמה מן הטעם שכתבתי בסמוך שגבר כתבו ולא חלק בדרך רבו דסרמי מן הארס ז"ל שסיבד ארס לומר גלשון רבו: ונתוושן כל לזריה בריס עד שיסאור מיימיה: ור"י וספס אלן

אבל נזכרת שהיא הבקעה דהיינו כעין קבר שלנו בפריה בעלמא ומלאותו עפר אלא ר' שרי. מה שבזמן הזה רגילין לתקן הארון בחצר בית הכנסת אע"פ שהמת הוא בחצר אחרת מפני שאין עם רב עתה מישראל יחד וכשיש מות בעיר כולו יודעים והמתים כולן חשובין כמות מפורסם וליכא חשדא כדאיתא בירושלמי כד דמך ר' חנינא חברין רבנן עבדין ליה ארון בשוקא, מהלכות שמהות של מהר"ם ז"ל, ע"כ: [ב] כהכמים לגבי ר"מ דשרי לחקל, ע"כ:

אבל מחזיר הוא עד בין כלי . כל פ' אלו מגלחין (דף י"ח) :

בהרי אלו מגלחין . ועוד הרי שאבדה לו אבדה ערב הראה שנאמר ולא
 ערב הראה הא ליתא דלאחר שגילח ברגל לא מוכחא מילתא אם גילח
 אבל שחל של

[ס] סברי לטימר שהיה חבוש אצל עכו"ם אבל אצל ישראל לא אית לך לטימר אפילו אצל ישראל שאין ערב לאדם לגלח בבית האסורים ירושלמי, ע"כ:

יוקא

וכול

ד'רע דעפ'ק דעגעניס משנ' ד' ק'ן כ' מינעל פון דעסעלס פארמ' און רואין' אס הענגעס בתפלה לאהר' השנה ששבע שלו' חל להיות בשבת וכו' רע"א לעולם רואין' חל להיות בשבת מעבירין לאהר' השנה ובכ"ז בשנה כ' ק'ן חתן שפראז' פ' נעג וכו' וכן ברצל וטוהין' לו כל ימי הרצל ע"פ. והנס' או אמרין' דהא דקטן וכן ברצל וכו' מיירי דוקא בתפלה קודם ששווק לעומאלס אבל בתפלה ששווק' אף אס' חל שביע' שלו' או ויס' י"ג ברצל רואין' ניוחא דמתי' קיימא'ס אפליגט' דס' רבי' מינעל רע"א בשבת דוקא דס' ל' מינעל דמתחלה עבדין' עובדא' כי היכי דלא ניוחול בשבת רע"א ס'ל' דרווחין' לעולם השבת אבל במועד' לא פליגי דלכ"ז אף במועד רואין' כיון שכבר שווק' לעומאלס. וכו' מינעל' נוס' נסתם' שבת ממועד' הא מחד קרא' נקט' דהיינו' או מקרא' דוביס' הכראות' פו' או מקרא' דוסט' אס' הית' הא' ליתא' פסוס' לעולם מהי' קרא' לא מעשטי'ן' אלל' בתפלה קודם ששווק' לעומאלס דהא' קרא' דופנו' בתפלה מיירי' קודם ששווק' לעומאלס וכמובאר' וקרא' נמי' דוביס' הכראות' פו' ככולהו' קא' מיירי' אף בתפלה דהא' מחיה' מעטמאל' בתפלה. ולכילא' ליתמד' דלרבי' דמפיק' לוי' מקרא' דוסט' אס'ל' דלא' ליעני' אף בתפלה אבל לר"י דמסוק' לוי' מקרא' דוביס' הכראות' פו' ס'ל' דלעולם און' במועד' אפילו' לאחר' שווק' דהא' גמרא' שאלו' מאי' בינייהו' ואני' אמר' משעמוט' דורשין' איכא' בינייהו' ורבא'

ע"ת"ר כשם שאסור לגלח במועד כך אסור ליטול צפרנים במועד דברי רבי ור' יוסי מחיר כו' ובין עולא ובין שמואל פוסקים כו' יוסי במועד וכן פרי"א אלפס וכתב גם כן בבימועד אפילו בנגוסטרי שרי וכן כתב ר' אברהם אב בית דין ולא אסרי בנגוסטרי אלא בדר"ר מאיר מאינגלשטיר"א כתב שאשה שאירעה ליל טבילתה בחוה"מ לא תטול צפרניה וצפרנים אפילו בנגוסטרי דכיון דאמירה לנכרי שבות במקום מצוה לא אזהרין כדאיתא תמיד כל לכלך וגו' ממתחם או הגלחם בשיניה או דרך שיניו שלא במספרים וסכין וסוסר ורואיה מדקאמר רב שמן הוה קאימנא קמיה דר' יוחנן בחוה"מ שקלי לשיפריה

לא יכבס אלא אחד אפילו אית ליה תרי דמטנפי כדאיתא ההם מורי רבינו, ע"כ: **אחד** דמי כלומר דרכן של קטנים להתלכלך בטיט ובצואה תדיר ומיהו לא יכבס אלא **אע"פ** שהתירו לכבס לא ויליך כלים לכובס אלא מכבס בצניעה בתוך ביתו וכל אל המועד שאין מתכבסין לפה בבית כמו זה הנחר וראה מבר הדיא דאמר לדידי חויל אפילו בפרהסיא ע"כ: מהר"ם: [ו] וכן פסק ר"א אברהם אב ב"ד כ' יוחנן ודלא כרבה כלי פשתן במועד דאביי ורבא (דו) בתראי כפירא להו דאסור לכבס כלי פשתן במועד דברצון חכמים עשו ואע"ג דלעיל מתרץ אביי דלא תקשה לר' יוחנן ממתניתין, ע"כ:

הדו"ח מסמך זה נכנס לתוקף ביום 1.1.2017. כל שינוי או תיקון יבוצע באישור מועדון המנהלים. כל שינוי או תיקון יבוצע באישור מועדון המנהלים. כל שינוי או תיקון יבוצע באישור מועדון המנהלים.

פ"ה גדרות המושבין עד מעמיקה עד שבעה. פ"ק דמ"ק (דף ב') : ומושבין את הרים מאין לאין, ובלבד שלא יסקה כל שדה ואם היה שדה לזה מותר להסקות כולה ומרביצין את השדה במועד לכל הדברים האלו אין כסן עונה יתר : כתב הראב"ד ז"ל משנת ראב"י אני רואה וכו' : ואני אומר כי הלכה זו עיקרה פ"ק דמ"ק ור"מ ז"ל פסק ועמד בשיטת רבותיו רבי יצחק בר' יהודה י' גיאת והלמודי ר"י אלפס והלמודי רבינו יוסף הלוי ג' מנאש רבו של ר"מ ז"ל ויהי עשה שחייב אדם לומר כלשון רבו, והראב"ד ז"ל עמד בשיטת בעל המאור והרמב"ן ז"ל בספר המעלות אמר שזו מהלוקת ישנה היא ובעל הלכות גדולות ז"ל הוא שפסק כן אבל דעתו הוא ז"ל כמו שכתב